

В колонах.

Поротно.

Крізь попіл, і бронзу, і мармур.

З непам'яті.

З пам'яті,

з виру морського і суші

Солдати,

матроси,

ефрейтори і командарми

Суворо проходять повз нас,

і грядущих, і сущих.

Проходять

поротно

в погонах, у личках, в петлицях.

Біжать до воріт

матері, наречені, дружини.

І дивляться,

дивляться в лица,

як злякані птиці,

Шукають, питають:

хто мужа, хто брата, хто сина.

Проходять повільно,

неначе тумани осінні.

Велике мовчання стоїть,

як гора, над світами.

І раптом цю тишу

навиліт пронизує: «Сину-у!»

І десь із колони,

як з берега вічності: «Мамо-о...»

Біжать од воріт

матері, наречені, дружини.

Злітають хустки і лягають на трави снігами.

І кришиться небо від зойків згорьованих: «Сину-у!»,

І листом осіннім спада над колоною: «Мамо...»

Проходять,  
проходять —  
і несть їм кінця і начала.  
Шукаю між тих, що безвісти... у судну годину.  
Та, батьку... Та де ж ти?  
Ми ж тридцять віків тебе ждали?!  
І чую здалека, як з берега вічності: «Сину...»

Я спігну!  
Невже це... іде він до мене в обмотках?  
Як маршальська лепта,  
вінчає плече йому скатка.  
Стою,  
посивілий.  
А він мені... зірку — з пілотки.  
О світе ж мій, світе!!!  
А я ж уже старший... від батька.

Так будьте ж ви прокляті  
нині, і присно, й назавше,  
Усі, хто посяг на святиню всесвітнього ритму.  
Коли проти глузду  
сини од батьків своїх — старші,  
Коли в божевіллі за травнем — зима, наче бритва.

...Провісницькі сурми схитнули небесні чертоги.  
І знову поротно  
шикують батьків командири.  
Стають перед нами, як судді,  
пречисті і строгі.  
І ми перед ними — на лінії їхньої віри.

З Європи до Азії,  
в грізному сяйві багнетів,  
Їх — стільки мільйонів!!! —  
смертей своїх дату затерши,

Встають.  
І нема серед них ані других, ні третіх.  
У списках Планети  
однині усі вони — перші.

Велике мовчання стоїть,  
як гора позахмарна.  
І в тиші оцій, коли чутно,  
як сходить пшениця,  
Охриплі в окопах, закуті в бинти командарми  
Говорять нам Слово  
і віщо вдивляються в лиця:

— Сини наші вірні.  
Брати, матері наші й сестри,  
Не треба печалі: ми падали в січах без ляку.  
Над нами ніколи не плакали тужно оркестри,  
Бо з наших плацдармів живі починали атаку.

За те, щоб земля не зійшла з голубої орбіти,  
Щоб в юному світі  
і нині, і присно, і завше  
В правічному ритмі  
за травнем приходило літо,  
Щоб ваші сини не були од батьків своїх  
старші.

Ми чесно своє одробили на ратному полі.  
Нам легко, бо ми  
уже пам'яттю вашою стали.  
Дивіться ж, нащадки:  
в долоні синівської долі  
Вручаємо світ ми  
і наших знамен краснотали!  
...Велике мовчання  
росте обеліском з граніту.  
Колони  
поротно

відходять в тумани осінні.  
І ми стоїмо  
при началі своєї орбіти,  
І я відчуваю,  
як досвід приходить до сина.

Нам випало, сину,  
досіяти і долюбити  
Отецькеє поле —  
і стати нового початком...  
І я відчуваю,  
як доля великого світу  
На наші рамена  
ляга,  
наче батькова скатка.

---

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.